

ע"פ 321/16 - אברהם טלה, המערער בע"פ 440/16, מדינת ישראל נגד מדינת ישראל, פלונית, פלונית, אברהם טלה

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט

ע"פ 321/16
ע"פ 440/16

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופטת ע' ברון

המערער בע"פ 321/16: אברהם טלה

נגד

המשיבות בע"פ 321/16: 1. מדינת ישראל
2. פלונית
3. פלונית
המערער בע"פ 440/16: מדינת ישראל

נגד

המשיב בע"פ 440/16: אברהם טלה

ערעור על הכרעת הדין מיום 27.10.2015 ושני
ערעורים על גזר הדין מיום 2.12.2015 של בית
המשפט המחוזי בנצרת בתפ"ח 5000-08-14 שניתנו
על ידי כב' סגן הנשיא ת' כתילי וכב' השופטים א' קולה
וד' צרפתי

כ"ד באדר התשע"ז (22.3.2017)

תאריך הישיבה:

עמוד 1

עו"ד ליאור אשכנזי

בשם המערער בע"פ 321/16
והמשיב בע"פ 440/16:

עו"ד לינור בן אוליאל

בשם המשיבות בע"פ 321/16
והמערער בע"פ 440/16:

פסק-דין

השופט צ' זילברטל:

שני ערעורים על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' סגן הנשיא ת' כתילי וכב' השופטים א' קולה ו-ד' צרפתי) בתפ"ח 5000-08-14 בגדרו הורשע המערער בע"פ 321/16 (להלן: המערער) בהריגה, בגרימת חבלה בכוונה מחמירה, בכניסה למקום מגורים במטרה לבצע גניבה ובהחזקת סם מסוכן, וביום 2.12.2015 הושת עליו עונש של שבע שנות מאסר בפועל (שתחילתם ביום מעצרו - 23.7.2014), מאסר על תנאי, ופיצוי למשפחת המנוח בסך 80,000 ש"ח, לתשלום בשלושים תשלומים חודשיים, החל מיום 1.1.2016. המערער משיג הן על הכרעת הדין והן על העונש, והמדינה משיגה על קולת העונש (ע"פ 440/16).

1. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 11.3.2009 התפרץ המערער לדירתם של זוג קשישים תושבי העיר עפולה (להלן: המתלוננת/המנוח). בכניסתו לדירה, נתקל המערער במתלוננת, הכה אותה במהלומת אגרוף בפניה, וכשהיא ניסתה לדחפו, אחז בה בידיה, השליכה לעבר הספה שבחדר המגורים, הכה אותה נמרצות בכל חלקי גופה, ואף הולם בה באמצעות שפורפרת טלפון. המנוח, אשר סבל באותה העת ממחלת הסרטן, שמע את זעקות רעייתו, וניגש לסייע לה. המערער הכה את המנוח בפניו, הפילו לרצפה וניסה לחנוק אותו. לאחר מכן, אחז בכרית שהייתה מונחת בסלון, הצמידה לפני המתלוננת, וניסה לחנק. בשלב זה, על-פי המתואר בכתב האישום, המערער הפשיל את מכנסי המתלוננת, אחז בשדיה, והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. בהמשך, גרר המערער את בני הזוג, בזה אחר זה לחדר השינה, בעט במתלוננת ובמנוח שהיה באותה עת מחוסר הכרה, סגר את הדלת ונמלט מהמקום.
2. כתוצאה ממעשיו של המערער, נגרמו למתלוננת חבלות בראש, בחזה ובגפיים, המטומות ושפשופים בפנים, בראש ובחזה ושבר בכף ידה הימנית. המנוח נחבל אף הוא בראשו, בחזהו ובגפיו, ואושפז בבית החולים. כעבור ארבעה ימים, ביום 14.3.2009, בעודו מאושפז, נפטר המנוח כתוצאה מדלקת ריאות חריפה בה לקה במהלך אשפוזו.
3. נוכח העובדות המפורטות בו, כאמור לעיל, כתב האישום ייחס למערער עבירות של רצח, אינוס, חבלה בכוונה מחמירה והתפרצות למקום מגורים. כמו כן הואשם המערער בעבירה של החזקת סם מסוכן מסוג חשיש לצריכה עצמית.
4. יצוין, כי המערער נלכד רק כחמש שנים לאחר התקיפה, עת עוכב במסגרת חקירה בתיק אלימות, אז נמצאה התאמה בין טביעות אצבעותיו לטביעות האצבעות שנמצאו בדירת בני הזוג. בהמשך, נמצאה התאמה בין דנ"א שהופק מציפורני המתלוננת ובין הדנ"א של המערער עמו נאבקה.

5. בתשובתו לכתב האישום הודה המערער כי נכנס לדירת בני הזוג במטרה לגנוב, וכי במהלך שהותו בדירה נאבק בבני הזוג. המערער הכחיש כי בעט בבני הזוג, הכחיש כי המנוח היה מוטל חסר הכרה, כפר בעבירת האונס ובעבירת הרצח, וטען כי מותו של המנוח נגרם כתוצאה מהתפתחות דלקת ריאות בשלב מאוחר לביצוע העבירה. המערער הודה בעובדות האישום של החזקת סם מסוכן.

6. לאחר שמיעת הראיות, זיכה בית המשפט המחוזי את המערער מעבירת הרצח, מעבירת האונס, ומעבירת ההתפרצות, והרשיע אותו בהריגה, חבלה בכוונה מחמירה, כניסה למקום מגורים כדי לבצע גניבה, ובהחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית.

7. בערעורו, משיג המערער על הרשעתו בהריגה ובחבלה בכוונה מחמירה. טענות המערער ביחס להרשעתו בעבירת ההריגה מופנות הן כלפי המסקנות העובדתיות והן כלפי המסקנות המשפטיות של בית משפט קמא. במישור העובדתי, טוען המערער כי עוצמת האלימות שהופעלה כלפי המנוח מצדו הייתה ברף הנמוך. נטען כי החבלות שנגרמו למנוח היו שטחיות ביותר, והן בוודאי לא הגורם שהוביל למותו. המערער הדגיש כי המנוח הגיע לבית החולים כשמצבו מוגדר "קל ומשביע רצון", וכמי שסובל מחבלות שטחיות בלבד. לפיכך, נטען, הוא כלל לא נזקק לטיפול רפואי משמעותי מעבר לשימוש במשככי כאבים והוא אושפז מטעמים סוציאליים בעיקרם ולקה בדלקת הריאות הקטלנית במהלך האשפוז. לפיכך טוען המערער כי לא מתקיים קשר סיבתי משפטי בין מעשיו לבין מות המנוח, אותו לא היה עליו לצפות. בהתאם, נטען כי יש להקל בעונשו של המערער, במיוחד ככל שתקבל הטענה שיש לזכותו מחלק מהעבירות בהן הורשע, ובמיוחד מעבירת ההריגה.

כאמור, המדינה, מצדה, משיגה על חומרת העונש ומבקשת להותיר את ההרשעה על כנה.

8. לאחר שמיעת מלוא טענות הצדדים בערעוריהם, ולאחר שעיינו היטב במכלול החומר שבפנינו, מצאנו לנכון להמליץ לצדדים להסכים להסדר שבגדרו תבטל הרשעת המערער בעבירת ההריגה וחלף זאת הוא יורשע בעבירה נוספת של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), כאשר עונש המאסר בפועל, כמו גם המאסר המותנה, יוותרו על כנם, וישיקלו דרכים להקל עם המערער בסוגיית חיובו בפיצוי נפגעי העבירה. המדינה הסכימה להצעתנו, בהדגישה כי היא מתנגדת להפחתה כלשהי של הפיצוי (שעד כה לא שולם בגינו כל סכום שהוא). בסופו של דבר גם המערער הסכים להצעת בית המשפט, בהדגישו שנושא הפיצוי מקשה עליו עד מאד בהליכי שיקומו.

9. נוכח האמור, אנו מבטלים את הרשעת המערער בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק ומרשיעים אותו, חלף זאת, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק (ביחס למנוח).

10. יש לקוות שסיום ההליך המשפטי, במהלכו זוכה המערער מהעבירות החמורות שיוחסו לו בכתב האישום (רצח ואונס) ואף מעבירת ההריגה, כשבמקביל עליו לשאת בעונש שאינו קל כלל ועיקר, יביא לחשיבה מחודשת של הגורמים הרלוונטיים בכל הנוגע להליכי שיקומו של המערער, שראוי שיינקטו במלוא העוצמה כבר במהלך מאסרו ובהקדם. הסכמת המערער להותרת עונש המאסר על כנו, על-אף זיכוי מעבירת ההריגה, מבטאת, בין היתר, הכרה בחומרת המעשה שעשה ושעליו הוא אמור ליתן את הדין. בצד זאת, יש אינטרס מובהק לחברה כולה שלאחר סיום ריצוי העונש, ומבלי להקל במאומה מחומרת המעשה שבגינו הועמד המערער לדין, ישתלב המערער בחברה בדרך ראויה ומיטבית.

11. לסיכום: עונשי המאסר שנגזרו על המערער נותרים בעינם ללא שינוי. באשר לפיצוי לנפגעי העבירה - נוכח נסיבות המעשה וקיומם של שני נפגעי עבירה ישירים אין אנו רואים להפחית מסכום הפיצוי. ואולם, בהתחשב בהיות המערער אדם צעיר, שלמעט האירוע המצער הנדון עברו נקי (הן לפני האירוע והן בשנים הלא מעטות שלאחריו, עד שנעצר), כך שיש יסוד לתקווה שמדובר היה באפיזודה שלא תחזור על עצמה והוא ישתלב בחברה כאדם נורמטיבי, ראוי שלא להקשות מעבר למתחייב על הליכי שיקומו ושילובו בחברה. בנסיבות, מצאנו לנכון לשנות את פריסת תשלום הפיצוי באופן שעיקר הסכום ישולם לאחר שחרור המערער ממאסרו. לפיכך אנו מורים שהמערער יחל בתשלום הפיצוי ביום 1.5.2017 באופן שישלם בכל 1 לכל חודש ועד לשחרורו ממאסר סך של 500 ש"ח, ולאחר שחרורו ממאסר ועד לתשלום מלוא הפיצוי ישלם 2,000 ש"ח לחודש. אין באמור כדי לכבול את שיקול דעת המרכז לגביית קנסות במידה שהמערער יפנה אליו בבקשות בעניין שינוי פריסת תשלום הפיצוי.

ניתן היום, א' בניסן התשע"ז (28.3.2017).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט